

Arrest

nr. 210 860 van 12 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HARDY, die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2006 kwam verzoekster België binnen op grond van een studentenvisum, geldig tot 31 oktober 2007. Op 24 juni 2008 weigerde de gemachtigde de verlenging van verzoeksters verblijf en nam hij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Op 24 februari 2010 diende verzoekster een aanvraag in met het oog op het volgen van studies, die echter op 18 april 2013 werd verworpen.

Op 7 november 2016 maakten verzoekster en de heer M.A. aan de ambtenaar van de burgerlijke stand hun wens kenbaar een verklaring tot wettelijke samenwoning af te leggen.

Op 11 maart 2017 werden verzoekster en de heer M.F. door de politie gehoord in het kader van een onderzoek naar schijnwettelijke samenwoning.

Op 11 maart 2017 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K., S (...)

nationaliteit: Marokkaanse

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, uiterlijk op 10.04.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat haar betekend werd op 24.06.2008. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Zowel betrokkene als haar partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

Op 6 april 2017 bracht de procureur des Konings een positief advies uit naar aanleiding van zijn onderzoek over de beoogde wettelijke samenwoning. Hij meent dat de voorgelegde elementen niet voldoende zijn om te concluderen tot een gesimuleerde samenwoning.

Op 6 april 2017 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de wettelijke samenwoning van verzoekster met de heer M.F. te registreren. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en de heer M.F. beroep in bij de familierechtbank.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster legt ter zitting een nieuw stuk neer van 20 februari 2018, met name het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel waarbij de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand tot registratie van de wettelijke samenwoning van verzoekster en de heer M.F. wordt vernietigd en waarbij de registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand in de registers van de gemeente wordt bevolen.

De Raad wijst erop dat hij in casu optreedt als annulatierechter en bijgevolg de rechtmatigheid van de bestreden beslissing dient te beoordelen in het licht van de elementen waarover het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken (beoordeling ex tunc), zodat hij het ter zitting neergelegde stuk, dat dateert van nadat de bestreden beslissing werd genomen, niet in zijn beoordeling kan betrekken.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat verzoekster geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster (gebonden bevoegdheid), vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Ter terechtzitting hiernaar gevraagd doet verweerder echter afstand van deze exceptie.

De ontvankelijkheid van het beroep wordt aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel onder meer de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Zij licht dit onderdeel van het middel toe als volgt:

“Ten vierde, wordt aan de verzoekende partij een verwijderingsmaatregel opgelegd, in toepassing van artikel 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Deze bepalingen vormen een gedeeltelijke omzetting van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 531825/001, 23) en de Europese wetgeving;

In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden beslissing als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht is in casu derhalve van toepassing.

In casu werd verzoekende partij niet werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing;

Dat verzoekende partij de volgende elementen kon doen gelden alvorens het nemen van de bestreden beslissing:

- *Lopende procedure tot wettelijke samenwoning (stuk 2)*
- *Familiaal en privéleven in België met haar partner en het kind van deze laatste (stuk 3-12)*
- *Het hoger belang van M., welke minderjarig is; (stuk 7)*
- *Bestaanskader in België sinds bijna tien jaar,*
- *Het gedeeltelijk hoederecht van haar partner, (stuk 10)*
- *De partner van verzoekende partij heeft een werkcontract van onbepaalde duur (stuk 8-9)*
- *De dochter van haar partner is in België schoolgaand en kan noch Arabisch schrijven of lezen; (een schoolattest was op het moment van het indienen van dit verzoekschrift niet beschikbaar omwille van de paasvakanties)*
- *Afwezigheid van risico op aantasting van de openbare orde*
- *Vorming in een knelpuntberoep,*
- ...

Dat bijgevolg, een schending dient te worden vastgesteld van het hoorrecht in combinatie met artikelen 3 van de vreemdelingenwet, artikel 74/13 alsook de wetsbepalingen en principes van de Unierecht;”

Verweerder meent in de nota met opmerkingen vooreerst dat de rechten van verdediging, waartoe het hoorrecht behoort, op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk zijn in tuchtzaken, en niet op beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Bovendien meent hij dat het recht om te

worden gehoord, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Hij meent dat het volstaat dat een verzoeker nuttig zijn standpunt kan uiteenzetten, wat ook schriftelijk kan. Verweerder stelt dat verzoekster daartoe ook de mogelijkheid had. Hij wijst er in dat opzicht op dat het verzoekster vrij stond om “via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken”, maar dat zij gedurende haar lange periode van illegaal verblijf heeft nagelaten om in het kader van een dergelijke procedure de voorgehouden elementen inzake haar gezinsleven en integratie aan het bestuur bekend te maken. Ten slotte wijst verweerder erop dat een eventuele schending van het hoorrecht slechts de rechtmatigheid van de beslissing kan aantasten wanneer de elementen die verzoekster had kunnen voorleggen zo zij wel rechtmatig was gehoord, de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Verweerder meent echter dat verzoekster geen dergelijke elementen heeft aangevoerd.

De Raad wijst erop dat naar Unierecht het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekster kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van

onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), waar verzoekster ook naar verwijst in de nota met opmerkingen. Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden, zoals verzoekster terecht aanvoert.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing, zodat verweerder niet kan worden gevolgd waar hij beweert dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verweerder kan deze verantwoordelijkheid die op de gemachtigde rust om de betrokken vreemdeling in staat te stellen zijn standpunt kenbaar te maken, niet afwentelen op verzoekster, door voor te houden dat van haar redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij de elementen aangaande haar gezinsleven en integratie aan het bestuur zou voorleggen door een verblijfsaanvraag in te dienen. Het arrest Boudjlida legt de verantwoordelijkheid om de uitoefening van het hoorrecht mogelijk te maken immers heel duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55). Door zijn betoog legt verweerder evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoekster door de gemachtigde op dienstige wijze werd gehoord voordat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Dit wordt door verweerder in de nota ook niet betwist.

Zoals verweerder aangeeft blijkt evenwel uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht inderdaad pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G.

e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verweerder meent dat verzoekster geen dergelijke omstandigheden heeft aangehaald. In de bestreden beslissing werd volgens verweerder wel rekening gehouden met de elementen in het kader van artikel 8 van het EVRM, en werd geen beschermingswaardig gezinsleven weerhouden, terwijl terecht werd opgemerkt dat verzoekster moest inzien dat haar gezinsleven in precair verblijf is opgebouwd. Ook wordt volgens verweerder niet aannemelijk gemaakt dat het hoger belang van M. zou worden geschaad door de afwezigheid van verzoekster, die niet een van haar ouders is.

De Raad kan verweerder hierin echter niet volgen, en wijst op de elementen die in het verzoekschrift worden aangehaald en met stukken worden gestaafd, namelijk dat verzoekster en de heer M.F. vaak samen culturele bezoeken maken in België en Frankrijk, dat verzoekster zeer gehecht is aan M., de dochter van de heer M.F., over wie hij het gedeelde hoederecht heeft, dat M. in België schoolgaand is en Arabisch kan lezen noch schrijven en dat M.F. een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft in België, zodat een verplaatsing van het gezinsleven naar het buitenland zeer moeilijk is. De Raad meent dat dit wel degelijk elementen zijn die de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Het blijkt niet dat de gemachtigde met al deze elementen reeds rekening heeft gehouden: uit de bestreden beslissing blijkt integendeel slechts dat de gemachtigde enerzijds rekening heeft gehouden met het bestaan van een gemeenschappelijke verblijfplaats van verzoekster en de heer M.F., door te oordelen dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals bedoeld door artikel 8 van het EVRM te scheppen, en anderzijds heeft geoordeeld dat verzoekster gezien haar illegale verblijfssituatie steeds wist dat haar gezinsleven in België precair was. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde de in het verzoekschrift aangehaalde elementen in zijn beoordeling heeft betrokken of de mogelijkheid heeft geboden aan verzoekster om voor het nemen van het bevel dienstig voor haar belangen op te komen. Waar verweerder in de nota nog opmerkt niet in te zien hoe de afwezigheid van verzoekster het hoger belang van M. zou schaden nu verzoekster niet haar ouder is, wijst de Raad erop dat dit een postmotivering betreft die niet vermag recht te zetten dat dergelijke overweging door de gemachtigde niet blijkt uit de bestreden beslissing of het administratief dossier.

Hoewel de uiteindelijke beoordeling hiervan aan het bestuur toekomt, moet de Raad bijgevolg vaststellen dat de naleving van de hoorplicht er mogelijk toe had kunnen leiden dat de gemachtigde een andersluidende beslissing had genomen, zodat een schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht wordt aangenomen.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel of van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, hoeven deze niet te worden onderzocht.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES